SUPPLEMENT OT THE BRHMDIVAA

ப்ரம்மவித்தியா பத்திரிகையின்

அநுபந்தம்

புத் ௰௧] சிதம்பரம் ஏவிளம்பி௵ மாசி௴ ௨௰௯க்கு 1898௵ மார்சு௴ 12௳ [இல ௰௯.

வைதிகசந்திரமௌலி
மகாபாசுபதாஸ்திரபாராவர்த்தனப்பிரயோகம்.

முன்தொடர்ச்சி.

இதிலிவர் சிவப்ரகாசராதியோர் சாம்சித்த ஞானரென்றும் அவரே உலகத்திற்கு நன்னெறி காட்டுபவரென்றும் கருதிடின் உலகமெலாம் அவரைப்புகழுமோ? ஐய நீர் உமது நீண்டகாலக் காசிவாசத் தவவலியால் அடைந்த திவ்யநவ்யபாசுபதாஸ்திர பீஜாக்ஷர மூலபாஷாப்பிரவர்த்த பாரமாசாரியஸ்வாமிகள் எவரும், நீவிர்கொண்டாடும் சிவப்பிரகாசர் மூன்னூறுவண்டிச் சுவடிக்காரர் இவர்களைத்தான் பெரிய தத்துவசாஸ்திரிகளென்று கொண்டாடுவோர்போலும். இல்லாவிடில் அனேககாலம் அருந்தவஞ் செய்து அன்று இலங்கைவாஸிகளான இரண்யாக்ஷன் இராவணராதி பாசுபதர் பெற்ற திவ்ய பாசுபதாஸ்திரத்திற்குக் காலவுசிதக் கோலமான பீஜாக்ஷரம் சேர்த்தருளிய மந்திரங்கண்ட மஹரிஷி போன்ற நீவிர், ஒரு சித்தாந்தியை மனதுடன் புகழ்வீரா? புகழீர்! புகழீர்! ஆனால் அப்பழைய பாசுபதரெவரும் அவர் காலத்து அவர்களுக்குக் கிடைத்த பாசுபதாஸ்திரத்திற்குப் புதியபீஜாக்ஷர வார்ணீஸ் பூசாமையின், நேரில் ஸ்ரீநிவாஸனிடத்தும் அவன் றிருவவதாரமாகிய ஸ்ரீராமனிடத்தும் அது பயன்படாதொழிந்தது. இன்று ஆரியர்மேலாக்ஷிசெல்லுமரசர்பாவைப் பீஜாக்ஷரத்தைச் சேர்த்தாற்றான் ஆரியனை யடக்கலாமென்று கருதியேபோலும். இவ்வற்புத பீஜாக்ஷரமதற்குச் சேர்த்தீர். ஹா! ஹா! வெகுநன்று! வெகு நன்று! பண்டிதரே! நீர் கண்ட ஆரிய விஜயோபாயம் உமது முன்னோர் காணாத ஆரியதேசவாசிகளிடத்தகப்பட்டு அந்தோ! பலர் வருந்தினர். நிற்க- அச்சமயம் உமக்கிவ் விரஸியார்த்தத்தையும் ஈரெழுத்து மலிந்த மகாகாயத்திரியாகிய இருபத்தாறு பீஜாக்ஷரங்களையும் இதயத்தில் இன்று தோற்றிவைத்த பரமேசுவரன் உமது முன்னோருக்கே இவ்வுண்மை தோற்றிவைக்கக் கூடாதா? பாவம்! அவர் அவ்வளவுக்கேற்ற தவம் செய்திலர்போலும். உண்மையேயன்றோ! ஸ்ரீபுலஸ்தியப் பிரமகுலோத்துங்கனாகிய ஸ்ரீராக்ஷஸேந்திரன் ஸ்ரீ கோகருணத்தில் தவஞ்செய்தாற்போல் நீவிர் காசியில் ஸ்ரீகங்காதீரத்தில் செய்தவரும் சிந்தனபாக்கியம் அவருக்கில்லையே. அதனாற்றான் உமக்கு அந்த பீஜாக்ஷரம் விளங்கியது. முன்னொருக்கால் பாசுபதசிகாமணியான ததீசிமகரிஷி மதுவித்யையை அசுவினிதேவர்களுக்குபதேசிக்கவேண்டித் தன் றலையை வேறுபடுத்திக் குதிரைத் தலையைத் தரித்தாரென்று ரிக்வேதங் கூறியபடி, ஆரியஜயத்துக்காக உமது பாசுபதாஸ்திரம் ஆரியனை ஜயிக்க நவீன பீஜாக்ஷரமுமற்றதாக்கும். பரம சாம்பவசிகாமணிகளைத் தேவதைகள் கொன்று பிழைக்கவேண்டுமென்ற பக்ஷபாதத்தால் திருபுரசங்காரகாலத்தில் பரமேசுவரர் கையிலேந்திய அம்பு (விஷ்ணு) அற்புதப் பௌத்தபீஜாக்ஷரங்களைத் தலைமீதேற்கவில்லையா? ஆகவே இது முற்காலவழக்கமேயாம். ஆனால் பௌத்த முதலியன அக்காலத்துள்ளவைதிகராஜாங்கமதம்; கிறிஸ்தவமிக்காலத்திய வைதிகராஜாங்கமதம் ஆகவே காலத்துக்கேற்ற கோலங்கொள்ளவேண்டுமே. அங்ஙனமே ஐயருங்கொண்டார். ஆனால் ஆரியர் ஜயிக்கப்பட்டது மட்டில் அன்றுமில்லை; இன்றும் சாத்தியமில்லையென்பதை இவர்தானுமறியாரோ? அறிவார் அறிவார். ஆயினும் அக்காலத்திய லங்காவாஸிகளில் ஒருவனான கரபுத்திரன் மகராக்ஷன் நமது பெரியோர் புகழைக்கெடுத்த இந்த ராமனை ஒரே நிமிஷத்தில் அதம் செய்து உங்களுக்குச் சந்தோஷம் தருவேனெனத் தம்மினத்தாக்கர் முன் கம்பீரம்பேசி ஸ்ரீராமனது கோதண்ட குணடங்கார மாத்திரையில் மூர்ச்சையடைவதற்கு முன் தம்மைப்புடைசூழ்ந்த ராக்ஷஸர் மகிழ்ந்திடப் பலவாறு அங்கு ஸ்ரீராமனைத்திட்டி வீரவாதம் பேசியதுபோல், தாம் வைதிகரைஜயித்து அவைதிக சைவத்தை நாட்டி நாடெங்கும் புகழநம்மைச்செய்வேனெனத் தம்மினத்தாரிடம் வீரவாதம்பேசிவந்த இவ்விலங்காவாசியார் அவரறியும் வண்ணம் ஏதேனும் எழுதித்தானேயொழியவேண்டும். இஃதெல்லாம் ஓர் புறங்கிடக்க- தேஜோவிந்து முதலிய மாயாவாதோபநிடதங்களிலே 'கூடஸ்தன் கானற்சலம் ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்' முதலியவைகளுள் ஒன்றேனும் மூலமந்திரங்களிலே காணப்பெறாத வைதிக பாசுபதோபநிடதங்களுக்குப் பாஷ்யஞ் செய்கின்றோமென்று கானற்சலம் ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம் முதலிய மாயாவாதவுபநிடதப் பிரயோகங்களைவேண்டியவாறுபுகட்டிப்புகட்டிச் சகுணோபாசனை வழிபாடு கூறும் அவசரத்திலே 'ஹரி' என்னும் ப்தத்திற்கு விஷ்ணுவென்னும் பொருட்படுத்திப் பய

ன்பெறவேண்டியவிடத்திற் சூரங்கென்றும் தவளையென்று
ஞ்சமயோசிதமின்றி அந்த ‘அரி’ என்னும் பதத்தின் பரியா
யகாமங்களைக் கூறி மழுக்கித் தாழ்ந்தபடிக்குப் பொருட்படு
த்திப் பயனடையாதவாறுபோல அப்பாசுபதோபநிடதங்களை
ச்சங்கராசாரியார் தமது தாழ்ந்த அத்துவித ஏகான்மவாத
நிலைக்கு இசையப் பொருள்படுத்தியதென்னையோ?’ என்ப
தனைச் சங்கராசாரியார் அவதாரமகிமை எழுதிய அத்துவிதி
யார் கூறுவாராகவென்று ஓர் இடைமுடிவு கூறி இறுமாந்த
வைபவத்தைப் பரிசீலிப்பாம். இவர் ‘என்வீட்டுக்கு வந்த
யே ஏதெடுத்துவந்தாய்? உன் வீட்டுக்கு வந்தேனே யா
திங்குளது?’ என்ற விருந்தினர்க்கொப்ப ஒவ்வொரு வேத
மந்திரங்கட்கும் இதிகாச புராணாதிகள் கொண்டவாறு பொ
ருளுரைத்தல் நியாயமென்றும், அவ்விதஞ் செய்திலர் மற்ற
வரென்றும் தாம் அதிகச் சிரமத்தோடத்தியாச்சிரமப்பொ
ருள்களைக் கண்டதாகவும் பூதியை பறிந்ததாகவும் முண்ட
கத்தைச் சிரோவிருதத்துடன் முடித்ததாகவும் பல கூறி,
அடிதுவக்கி எழுதிவந்து இடையே அதற்கு நேர்மாறாக ஒரு
வேதவாக்கியத்திற்கும் மற்றொரு வேதவாக்கியத்துள்ளபொ
ருளும் கூறுவது குற்றமெனவெழுதினர். இது மிக விந்
தை? நியாயமே. பாசுபதாஸ்திரப் பெயரிட்டதற்கு ‘அப்
பை’ யென்ற பெயருக்குத் ‘திக்குவாய்மிச்சம்’ என்ற பழ
மொழிப்படி அந்தோ! அவ்வஸ்திரத்தில் அடியில் அக்னி
யும் இடையே சந்திரனும் அமைந்ததாக வேதம் கூறின
மையின் முன்பின் முறணுமாறு உஷ்ண சீதளங்களைப்போல்
சொற்களும் இயல்பில் மாறினவாம்போலும். மேலும் முன்
னர் ஸாங்கியயோகோபநிடதங்கள் என்றார். இப்பொழுது
அவைகளையே மாயாவாதோப நிடதங்களென்கிறார், இவர்
நினைவுடன் எழுதுகின்றாரோ, கனவுடனே எழுதுகின்று
ரோவென்பதுதான் சம்சயமுறுகின்றது. ஏனெனில், இவர்
சொல்லும் உபநிடதப்பகுபாடு ஜாக்கிரப் பிரபஞ்சமட்
டும் பிரமாணங்களில் எங்குமின்மையானும், சுஷுப்தி துரி
யாவஸ்தைகள் வியவகார சூன்யங்களாதலாலும் இது கன
வேயாகவேண்டுமென்பதறிக. இல்லாவிடில் இவர் பூர்வோ
த்தர விருத்தமாய்ப் பேசுவாரா? பாருங்கள் ! வியாஸாதி
வாக்கியங்களுக் கனுகுணமாய்ப் பொருள் கூறவேண்டுமோய்
மற்றவருக்குபதேசிக்குமிவர் முற்காலததில் சைவாத்துவித
பரமத்துவேஷிகளான ராமாநுஜீயர் புராணங்களில் கண்ட
தாய்த் தம்மவருட்தாம் சொல்லி மகிழும் சாத்விகாதி துர்
விபாகம்போல் எப்பிரமாணங்களிலும் காணாத உபநிடதப்
பகுபாடுசெய்து அம்மட்டுடன் நிற்காது தம்மனம்போன
வாறு முன்னர் ஒருவிதம் பின்னொருவிதம் ஒன்று கீழ்ப்
படி ஒன்று மேற்படியென்று தூவிகை சென்றபடியெல்
லாம் விடுகின்றாராவாரா? ஐய, இவர் சாங்கியயோகோபநிடத
ங்கள் சிலவென்றும் அத்தியாச்சிரமவுபநிடதம் சிலவென்
றும் முன்னற் பிரித்து மகிழ்ந்து இதற்கு எப்- ஏ- பி- ஏ
F- A- B- A) திருஷ்டாந்த சுத்த வைதிகாத்யாச்சிரமபா
சுபதப் பிரமாணம் காட்டினதன்றி வேறேது காட்டினார்?

காட்டுவார். நிற்க, ‘முதற்பிறந்த குழந்தையே யுரற்குழி
யை நக்குகிறதா’மென்கிறபடி முதலிற்பீடிகையிட்டு அஃதிர
சந்தானஞ் செய்ததே அப்பிரமாணமூலமாக அதையம்ம
ட்டோடு (தம்மாணை மாத்திரையோடு) துணியப்பட்டதாய்
நம்பி மீண்டும் இங்கு அத்தியாச்சிரம பாசுபதோபநிடதங்
களெனவும் மாயாவாதோபநிடதங்களெனவும் இருவகை
எடுத்தனர். இவ்விதப் பிதற்றல் ஸவப்னத்துக்கே யொவ்வும்.
முற்கூறிய பகுபாடு சத்தியமா? ஸப்பிரமாணமா? இப்பொ
ழுது கூறியது சத்தியமா? சப்ரமாணமா? இனி ஆன்மா
சதசத்தென்பதுபோல் இரண்டும் சத்தியா சத்தியமென்று
லும் என்பார்போலும். இங்கு மாயாவாத வுபநிடதங்களெ
ன்றழைக்கப்பட்டது முன்னர் சாங்கியயோக வுபநிடதங்க
ளெனப்பட்டன. அங்ஙனம் இவர் உரைத்தலால் சாங்கியம்
யோகம் இவைகளும் இவர் தீவினையால் இவர் மாயாவாத
மென மயங்கும் அத்துவித வேதாந்தமும் ஒன்றென்றாகி
றது. இது எந்தப் பிரமாணத்தாற் கிடைத்தது? ஒன்றானல்
சாங்கியரெழுதிய காபில சூத்திரம் அநிருத்தவிருத்தி பிரவ
சண பாஷ்யம் முதலிய நூல்களில் அத்துவித தூஷணஞ்
செய்வதும் அத்துவிதப் பிரமசூத்திர பாஷ்யத்தில் சாங்கி
யத்தைத் தூஷிப்பதும் எப்படிப் பொருந்தும்? யோகமும்
சாங்கியமும் சிலவுபநிடதங்களில் சொல்லப்பட்ட துண்மை
யானல் அவை அர்த்தவாதம்போன்ற கௌணசுருதிகளெ
ன்றும் பிரதான காரணவாதம் முக்கியமல்லவென்றும் ஓது
க்கவேண்டியிருக்க, அதை மாற்றிச் சாங்கியர்கூற்று அவை
திகமென்றும் அது வைதிகத்திலெங்கும் சொல்லப்பட்டில
தென்றும் முதலத்தியாயத்தில் ஈக்ஷத்யதிகரணத்தில் எங்
ஙனம் இவர் சுவீகாரபாஷ்யக்காரர் கூறினர். எங்ஙனந்தான்
பாசுபத்தியாதிகரணத்துள்ள ஏகதேசியானவரும் ஹிரண்
யகர்ப்போக்தயோக வேத சம்பந்த மற்றதெனச் சூசிப்பித்
தார். நிற்க- இவ்வையர் கண்ட விப்புறட்டு முன் எந்த
வடநூலாசிரியர் எழுதினார்? அல்லது எந்தத் தென்னூ
லுடையார் நிரூபித்தார் ? அல்லது இவருக்குப் பாசுபத
பீஜாக்ஷரவுபதேசம் செய்த எந்தமேலாசிரியர் கூறியுள்ளார்.
இவர் கனவே முக்கியப்பிரமாணமாகலாம். ஜைமினி வியா
ஸாதிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மீமாஞ்சா நியாயங்களும்
புராணவிதிகாசங்களும் ஒரு சொல்லைப் பொருட்படுத்தப்
பிரமாணமாகக் கூடாதாம்? அம்மம்ம ! வெகு நாகரீகம்
வெகு அழகு! வாக்கியார்த்தமோ, நிரம்பச் சிலாக்கியம் !
இவர் சுவீகார பாஷ்யக்காரர் ஸ்பஷ்டமாய்ப் பூர்வமீமாஞ்
சையும் உத்தரமீமாஞ்சையும் ஒரே சாஸ்திரமென்றும் அதி
ற்கண்டவழியே உபக்கிரமாதிகளைக்கொண்டு நிர்ணயஞ்செ
ய்தவர். மேலும் எரிமழுவேந்தி, ஏற்றுப்பாகர், பெருமைவிரி
த்த ஸ்ரீ சுதர்சனமுனிவரும் மீமாஞ்சை வழியும் புராணவ
ழியுமே வேதங்களுக்குச் சிவசம்மதமாகப் பொருளுரைத்
திருக்க, இவர் தம்மாணைவலிகொண்டு தோன்றியபடி உப
நிடதங்களில் சில அப்பிரமாணமெனல் சொற்பன சாம்ரா
ச்சியமென்னுது வேறு யாதுளது? இவர் செய்த அசட்டு

ப்பகுபாடு அமூலமாயினும் அப்பிரமாணமாயினும் அவை திசமாயினும் பூர்வாசாரியர் சம்மதமாயினும் எந் நூலுடையார் மேலாயினும் இவர் சொல்லுங் குற்றம் சிறிதாவது ஸ்ரீஜகத்குருநாதன் அருளிய உபநிடதபாஷ்யங்களி லுண்டோவெனில், ஓர் அணுத்துணையும் இல்லையென ஸப்பிரமாணமாகக்காட்டி அறிஞருள்ளங் களிக்க நாட்டுவோம். இவர் எங்காவது தமக்குப் பிரமாணம் இவையென்றும் அப்பிரமாணம் இவையென்றும் (கண்ட கனவிலாவது) வரையறுத்துப் புகன்றாரில்லை. ஆகவே ஊமைகண்ட கனவைப்போல எங்கே சிவாதிபதங்களுள, எங்கே ஸ்புடமாய் அத்துவிதஞ்சொல்லப்பட்டிலது, அவை இவருக்குச் சம்மதவத்தியாச்சிரம வைதிகபாசுபத வுபநிடதங்களென்றும் மற்றவைச் சாங்கியயோக மாயாவாதவுபநிடதங்களென்றும் ஏற்படுகின்றது. இது இம்மட்டோடு ஒழியினும் இவர் சுவீகார பாஷ்யக்காரர் ஸ்ரீஹரதத்த சுவாமிகளாதி மூதறிஞர் எடுத்தாண்டவுபநிடதங்களை இவர் மறக்கவியலாதுபற்றி அம்மகான்கள் சென்றவழியிலேயே ஸ்ரீலோக குருஸ்வாமிகள் பொருட்படுத்தினரென்பதை விரிப்பாம். ஸ்ரீகண்ட முனிவர் வேதங்களைப் பொருட்படுத்த ஸ்மிருதீதிஹாஸம் புராணம் அபியுக்த சூக்திகள் இவைகளும் மீமாஞ்சா நியாயங்களுமே கருவியென்றதை இவர் மதத்திற்கும் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்திற்கும் சுமார் நூறுவிரோதங் காட்டியவிடத்தில் நெ- க-ல் உ- எழுத்தடையாளமிட்ட வசனத்தாலும் கூ-ம் வசனத்தாலும், ௰கூ-ம் வசனத்தாலும், ௩அ-ம் வசனத்தாலும் ௩கூ-ம் வசனத்தாலும், ௪க-ம் வசனத்தாலும் ௬அ-ம் வசனத்தாலும் ௫அ-ல் ௩-ம் வசனத்தாலும் ௫அ-ல் ௫-ம்வசனத்தாலும் அகூம் வசனத்தாலும் அஅ-ம் வசனத்தாலும் நிரூபித்தோம். அன்றி யவ்வசனங்களுள் அகூ - அஅ- இவைகள் நிர்விசேஷப்ரம்மவாதத்தைச்சிலாகித்து அவ்வழியில் நிட்டையுள்ளார் ஸத்யோமுக்தர் என்றும் ௫அ-ல் ௩-ல் நிர்விசேஷவாதத்தைகௌரவித்தும்௫அ-ல் ௫ல் கடாகாசாதி திருஷ்டாந்தங்களால் ஏகான்மவாதத்தை யனுவதித்தும் ௬அ-ல் ஸாங்கியம் வேதவிருத்தமேயாயினும் ஸற்காரியவாதமாத்திரையில் வேத சம்பந்தமுள்ளதெனவும் ௬க-ல் ஸாங்கியர்கொண்டவாதம் அவைதிகம் எனவும், ௩கூ-ல் வேதங்களில் அப்பிரமாணமான பகுதியேயில்லை எனவும் துணிந்து கூறியிருக்க. அவர் கொள்கைக்குமாறாக ஸாங்கியயோகோப நிடதங்கள் சிலவென்றும் மாயாவாதோபநிடதங்கள் அவையே என்றும் சொல்லுமிவர், அச்சுவீகாரத்தையேனும் எவ்விதம் நிலைபெறச்செய்துக்கொள்ளுவார்? பாருங்கள் இவர்கூறும்வழி ஸாங்கியயோகாத்துவிதங்களை சொன்னதாகக் குறிக்கபபடும் உபநிடதங்கள் வேதங்களே யல்லவென விவர்கருத்தா? மற்றுவேதங்களாயினும் அர்த்தவாதங்களைப்போல் துர்பலபிரமாணங்கள் என்பதோ? முற்றும் அப்பிரமாணம் என்பதோ? முதற்பக்கம் பொருந்தாது. வேதங்களேயாகாதுழி அகூ அஅ ௫அ இவ்வசனங்களில் ஆசிரியர் ஸ்ரீகண்டயோகிகள் நிர்விசேஷ ப்ரம்மவாதத்தை வைதிகம் என்றும் அதுதாம்கொண்டெழுதிவரும் வசிஷ்டர் ப்ரம்மவாதத்திற்கு மேற்படி (இதைப்பொன்னெனவும் அவ்வாதத்தை ரத்தினம் எனவும் உவமானம் கூறினமையால்) என்றும் குறித்தது அவலமாய் ஒழிந்திடும். ஆகையால் இரண்டாவதும்பொருந்தாது, அர்த்தவாதங்களைப்போல் அப்பிரமாணமாம் ஆயின் = ஸாங்கிய ஸ்மிருதி வேதவிரோதத்தால் அப்பிரமாணம் என்றது போல சாங்கியவுபநிடதமும் அர்த்வாதம் போல்கௌணார்த்தம் என்றாவது வேறாவது சொல்லியிருப்பார் அங்ஙனம் சேய்திலர் ஆகையாலென்க. மூன்றாவது முற்றும் பொருந்தாது. வேதங்களிற் சாங்கியவாதம் இல்லைஎன்றதுமல்லாது வேதம் என்பது எங்கும் அப்பிரமாணமாகாதென பலவிடங்களில் அவர் போடும் விஜயத்துவஜம் அடியோடு சாய்ந்து விழநேரிடுமாதலால் எவ்வழிப்பொருத்தமும் ஜாக்கிரகாலத்துச்சித்தாந்தத்துக்கே யன்றி சொற்பன சித்தாந்தத்துக்கு வேண்டிவதில்லை யென்றே இதற்குச் சமாதானம் செய்துகொள்ளவேண்டும். ஸ்ரீஹரதத்த சுவாமிகளும்ஸ்ரீமதப்பய தீக்ஷிதசுவாமிகளுமான ஸ்ரீலோககுருநாதனுக்கு முந்தியும் பிந்தியும், அவதரித்தவரும் ஸ்ரீ சிவரகஸியத்தில் ஸ்ரீ ஜகதாசாரியருடனே அவதாரபுருடர் எனக்குறிக்கப்பட்டவருமான சாம்பவரோ? ஸ்பஷ்டமாய் வேதங்களைப் பொருட்படுத்த இதிஹாஸபுராணங்களையும் நியாயங்களையும்கொண்டேஎன நிரூபிதிருப்பதை முன்னரே பல்வகைவிளக்கினேம். ஸ்ரீலோககுருநாதன் பாஷியங்களெல்லாம் இதிஹாச புராணாபியுக்தசூக்தி (மீமாஞ்சாநியாயம்) இவற்றைத் தழுவியே ஏற்பட்டமையாற்றான் அது உலகத்துள்ளோர் எவரும் ஏற்கவிடம்பெற்றது- ஆதலாற்றான் மூதறிஞர் கூற்று.

தாத்பர்யம் ஸர்வவேதாநாம் ஸங்க்ருஹ்ய ஸூதஸம்ஹிதாம்|
சக்ரே ஶாரீரகம் பாஷ்யம் ஸர்வஶ்ருதிநிதர்ஶநம்।

சங்கரர் சூதசங்கிதையைப் பதினெண்முறைப்பரிசீலித்தே எல்லாச்சுருதிகளின் தாற்பர்யம் ஒருங்கு சேர்ந்து பொருந்திடச் சாரீரகமீமாஞ்சா பாஷ்யஞ் செய்தருளினரென்றது. இதில் ரகசிய சம்பிரதாயார்த்தமொன்றுண்டு. அதாவது சூதரால் சொல்லப்பட்ட சங்கிதையாய பதினெண் புராணங்களையும் நன்கு கற்றுணர்ந்தென்பது. அதுகொண்டே அவர்கள் பாஷ்யங்களெங்கும் சுருதி ஸ்மிருதி புராணேதிகாச வசனங்கள் அனேகமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலாற்றான்,-

ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிபுராணாநாம் ஆலயம் கருணாலயம்|
நமாமி பகவத்பாதம் ஶங்கரம் லோகஶங்கரம்|

'புராணாதிகளுக்கு இருப்பிடமும் கருணைக்கடலும் உலகவுபகாரியுமான பகவத்பாத சங்கரரை வணங்குவே'னென்று சர்வவேத பாஷ்யக்கர்த்தாவான மாதவர் சொல்லுகி

ஞர்- ஸ்ரீசிவாத்துவித சித்தாந்தப் பிரவர்த்தகரும் ஸ்ரீசித்தாந்த பிந்துப் பிரம்மானந்தீயமியற்றியவருமான ஸ்ரீசந்திரகாசாரிய கௌடப்பிரம்மானந்த சுவாமிகள் பஸ்மருத்திராக்ஷ சிவலிங்க வில்வாதி சிவசின்ன சொரூபமாகாத்மியப் பிரதிபாதனஞ் செய்தருளவியற்றிய 'புருஷார்த்தப் பிரபோத' நன்னூலின் நுவக்சத்தில் சுத்த வைதிக சாஸ்திரங்களைக் கணக்கிடும் பிரகரணத்தில்,-

(க) ஸூதஸம்ஹிதா பாராசர்யபுராணம் ஸூத்ராணி வைதிகம்॥

(உ) பாணினீயம் ஜைமினீயம் சாஸ்த்ரம் வையாஸிகம் ததா। சாரீரகம் பகவத்பாதீயம் வேதாந்தம் வைதிகம்॥

ஸூதசங்கிதை பாராசரோபபுராணம் பாணினி சூத்திரம் (வியாகரண சாஸ்திரம்) ஜைமினிசூத்திரம் மீமாஞ்சா சாஸ்திரம் வையாஸிகம் (வேதாந்த சூத்திரம்) ஸ்ரீமச்சங்கரபகவத்பாத பாஷ்யம் இவை சுத்த வைதிகமாமென்றார்கள். ஆயின் ஸ்ரீசங்கரகுருநாதன் செய்தருளிய பாஷ்யங்களெல்லாம் இதிகாசபுராணானுசாரிகளாமென வேற்படுகின்றது. ஆயின் புராணங்களில் வேதாந்திகளின் (உபநிடதங்களின்) சித்தாந்தப்பொருள் கூறுமிடம் எல்லாம் மேற்கண்டபடி இவர் ஸ்ரீலோககுருஸ்வாமிகள் எங்கோவிருந்து எடுத்துப் புகட்டியதாய் மயங்கியுழலும் திருட்டாந்தங்களனேகம் காணப்படுகின்றன. ஸ்ரீசிவமகாபுராணத்தில்,—

(க) காரணம் கார்யமித்யேவ பேதபேதவதா ப்ரமா:। காரணம் சிவ ஏவாஸ்ய கார்யம் த்ருச்யம் இதம் பவேத்॥

(உ) அஜ்ஞாநாதேவ கார்யஸ்ய காரணாத் பேத இஷ்யதே। ஜ்ஞாநிநாம் நைவ பேதோஸ்தி ஸர்வம் சிவமயம் ஜகத்॥

(௩) நாந்யஸ்மாத் சிவாத் த்ருச்யம் த்ருச்யம் நைவ ஹி வேதிஹ। ஸத்யம் தத்த்வம் சிவ ஏவ இதி ஸர்வம் வேதஸம்மதம்॥

(௪) அஜ்ஞாநாத் த்ருச்யதே பேதோ ஹ்யவிசாரேண வஸ்துந:। த்ருச்யதே॥

(௫) ஸ்தாணௌ பும்பாவவத் ப்ராந்திரஜ்ஞாநாத்

யஜாயதே। ஜ்ஞாநேநாதேதயோ ஸ்தம்ஸ: வஸ்த்வஜ்ஞாநவத்ருச்யநம்॥

[௬] ரஜ்ஜௌ ஸர்ப்ப விஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநாத்ஸம் ஸவஜ்ஞாநம்। ஸம்ஜாதே தத்வவிஜ்ஞாநே ரஜ்ஜுரேவ நவாந்யதா॥

(எ) சுக்தௌ ரஜதஜ்ஞாநம் ப்ராயநுபச்யதி கஸ்ஸ்ந। விவேகே ஸம்பூர்ணே சுக்திரேவ நஸம்சய:॥

[அ] தத்வஜ்ஞாநஜாபாவாத் ஸர்வாத்ருச்யதே ப்ரஹ்மேதி। ஸர்வம் அஜ்ஞாநத்ருஷ்டீநாம் சிவஸ்சிவம் சிவதஸ்ததா॥

(1) விசாரித்தால் காரணமும் காரியமும் ஒன்றுதான். காரணம் சிவனும். காரியமோ திருச்யம் எல்லாமா மென்பார் அறிஞர்.

(2) அறிவீனத்தாற்றான் காரணகாரியபேதம் நினைப்பது. ஞானிகளுக்குப் பேதலேசமில்லை- எல்லாம் சிவமயமாம்.

(3) ஓர் சிவனன்றி வேறு திருச்யமில்லை. உண்மையிலுள்ளது சிவனேயென்று வேதங்களுக்கெல்லாம் சம்மதமாம்.

(4) அறிவின்மையாற்றான் வேற்றுமை தோன்றுகிறது. ஞானமுண்டாயின் உண்மை புலப்படும்.

(5) குற்றியின்கண் மனிதனென்ற மயக்கம் அவிசாரத்தால் உண்டாகின்றது. விசாரித்துழி அது குற்றியேயுண்மையில் தேர்ந்திடும்.

(6) கயிற்றில் அரவமென்ற அறிவும் அஞ்ஞானத்தால் தோன்றியதே. அறிவுண்டானவிடத்து எஞ்சுவது கயிறேயன்றி வேறில்லை.

(7) வெள்ளியை நினைத்து இப்பியைக்கண்டு வெள்ளியென்றே மயங்குகிறான்- அங்கு அவனுக்கு விசாரங்கூடுமாயின் இப்பியே எஞ்சுமின்றி வேறு காணாது-

(8) மேற்காட்டிய உதாரணங்களைப் போலவே அஞ்ஞானத்தால் சிவனன்றி மற்றப்பொருள்கள் தோன்றுகின்றன- உண்மையில் ஞானிகளுக்கெல்லாம் சிவனேயாமென்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்விதச்சாயையை அனுசரித்த வசனங்கள் பலவாம்- பாத்மபுராணம் சிவகீதையில்—

(க) த்ரிபுடாயாம் ப்ரஹாரஸ்யாத்யஸ்ய தத்ஹம்

மதம் | நஸவஸ்வஸ்யாஜ்ஞாநஹேத்வாயானகாம் விஶக்ஷதித்ர்வதி ||

(௨) தத்ராத்³யாவித்³யாஹேதுஷு பரிவர்ஜநாத்ஸ்வநாதந: | ஸந்தோநேஷு தத்த்வஸ்வரூபஸ்ய வஸந்யதே ||

(௩) தஸ்யைவாம்ஶோ ஜீவஶ்ரோகே ஹ்ருதயே ப்ராணிநாம் ஸ்தித: ||

(௪) விஷ்ணும் மாயயாவநேத்ர ஜகதாயகேகாஷ்டபோமத: | அநாதிகர்மஸம்பந்தாத் தத்வம் ஸாமான்ய ஸீதா: ||

[௫] அநாதிவாஸநாயுக்தா: க்ஷேத்ரஜ்ஞா இதி தேவஸ்ருதா: ||

(௬) ஏதோநாபுண்யரூபம் காரணத்வம் தேதிவதாஷ்யம் | கர்ம: காரணதாஹாஸ்தத்வதேவத்தி ஸிம்ஸி தா: ||

(௭) ஜீவக்ஷம் வ்யாப்நுயா: கர்ம ஹஸஹோகாரண வதே ||

(௮) ஸணவதாயாஸம்ஸ்ருஷ்ட: காரணம் ஸாவதாவயோ: ||

[௯] ஶுக்ளரஜதவத்விஶ்வம் தாயயாத்ருஶ்யதேஶிவ ||

[௰] வதாவிபூர்யேஷுதேஹேஷு ஜீவகேவநவஸாத்ருஹ்ய ||

[௧௧] ஸஶக்த்யா ஹஸக்ஷாவஹ்ருதேஶயஸ்தஸ்யஸ க்ஷம்ப்ரகீதிதா: ||

[உதயேவபூர்வ உவப்ரும்ஹணம்!]

(௰௨) ஏவம் வேதாந்தவிஷயே யதே ஶுக்தி ரௌப்யவத் ||

(௰௩) அஹங்காரதிர்பூ: பரிணாமஸ்வதாநதவிஷ்ணு ஹ: ||

(௰௪) அஸம்மோதிரஹங்கார: பரிணாமம் ப்ரஹ்மஸ நாதந: ||

(௰௫) அநாத்யவித்யாயாஸ்தஸ்ய நுஜமஸ்காரணதாம் வ்ரஜே ||

(௰௬) அநிவார்யா ஹேவாவித்யா த்ரிகுணாவரிணாதிநீ ||

(௰௭) அபிஷ்டாநேதாத்யயவஸஜதேவிஶ்வரவதாத் ||

(௰௮) ஶுக்ளரஜதவத்ஜள ஸுஜஜோபவதேவதா ||

(௰௯) ஜ்ஞாநோத்பத்யதாத்ருஶ்யதிம் ஸ்வப்நஜமத்ர்யம் | தத்நயிஜமஸ்ஸவ ஜ்ருஶ்யதேஸ்திவிஶீயதே ||

(௨௰) நாநாவித்யாவஸாயஸ்த்ரோஜீவத்வநவஸாத்ருஹ்ய ||

(௨௧) யதாதவர்ணகாஸித்ரா திவிநத்ருஶ்யதே தேவே | தத்கர்ம: காரணமேமதேஹ்ரஷாரதாவித்ருஶ்யதே ||

(௨௨) பரஸ்பராஶ்ரயாஸ வஶாத்ஸ்யாத்ய: காரணாத்தநா: | வணகீஹாவாஸிதோநநவராதாத்ய:வ ஹாமிவ ||

(௨௩) தராஹஸேளஜமகேநதயாஹாகர்ஷதி கா: | த்ருஶ்யதேசெவசித்தஸ்ய நஹ்யாநோ ராஸ்தாவ காரகா: ||

(௨௪) ததாத்தாவிநிவேர்வெடாத்ருஶ்யதேசே ஶவேதவஸாம் | ஸாவித்யாவ்யாத்தேதோஷணகதர்ய க்ஷாதிகபதேவாநு ||

(௨௫) யதாவடே நீயதாநேவடாகாஶோவிநீயதே | தத்ஸவபூமதாவ்யாத்தாஸம்மதேஹேவிநிமஜ்ஜதே ||

[௨௬] நிஸ்த்ர: பரிவர்ணேநாவி தஹ்யேதத்த்வ வயமதே ||

(௨௭) இதம் ஸிம்மஸ்ராவ்ய தாதோக்ஷாணநிவ தமதே ||

(௨௮) ஸ்ருத்ஜ்ஞாநேநநஷ்டேவிநுஸாவித்யேஸஶரீரகே -

(௨௯) [illegible] ॥

(௩௰) [illegible] ॥

(௩௧) நஷ்டே கடே யதாகாச ஸ்ஸர்வத்வேனாவதிஷ்டதே ॥

(௩௨) [illegible] ॥

(௩௩) [illegible] ॥

(௩௪) [illegible] ॥

(௩௫) [illegible] । [illegible] ॥

(௩௬) [illegible] ॥

(௩௭) [illegible] ॥

(௩௮) [illegible] । [illegible] । [illegible] ॥

(௩௯) [illegible]

[௪௰] [illegible] ॥

(௪௧) [illegible] ॥

(௪௨) [illegible] ॥

[௪௩] [illegible] । [illegible] ॥

[௪௪] [illegible] । [illegible] ॥

[௪௫] [illegible] ॥

[௪௬] [illegible] ॥

[௪௭] [illegible] ॥

(1) வீடுகளை வரிசைபாய்க் கட்டிடின் அதனிடத்தடங்கிய ஆகாயம் அவைகளைக் கொளுத்திட எவ்வித க்..குறைவையும் பெறுதன்றோ?

(2) அங்ஙனமான்மாவும் தேகங்களில் நிறைந்தவனென்றுமுள்ளவனே, அவைகளைக் கொன்றாலும் அவன் அடிபடமாட்டான்.

(3) அவனது அம்சமே ஜீவலோகங்களில் உயிர்களின் இதயத்திலுள்ளது.

(4) கட்டையின் செயற்கையால் அக்னியின்கண் பற்பல பொறிகள் உண்டாகிறதுபோல அநாதிகர்ம சம்பந்தத்தால் ஈசனிடத்தே அம்சங்கள் தோன்றுகின்றது.

(5) அநாதிவாசனைகளுடன் கூடியவரே க்ஷேத்திரஞ்ஞரெனப்படுவோர்.

(6) மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்ற இந்நான்கும் சேர்ந்து அந்தக்கரணமெனப்படும். அதன்கண் அவர் பிரதிபிம்பமானவர்.

(7) ஜீவரெனப்பட்ட அவரே கன்மப் பயனைப் புசிப்பவராம்.

(8) அவனே மாயாசம்பந்தத்தால் சுகதுக்க காரணனுமாம்.

(9) இப்பியின்கண் வெள்ளி காணப்படுவதுபோலே மாயையால் உலகம் சிவனிடம் காணப்படுவதாம்.

(10) நால்வகைதேகங்களிலும் ஜீவனாய் வசிப்பதுநானே.

(11) சூக்ஷுமரூபனாய்' இதயத்தில் இருப்பதால் நான்சூக்ஷுமனெனப்படுவேன். அதர்வசிரசில்—

(12) நானாகிய அதிட்டானத்தில் தானே இவ்வுலகமிப்பியில் வெள்ளிபோல் லயிக்கும்.

(13) யானே நிர்மலன் பூர்ணன் சச்சிதானந்தன்.

(14) அசங்கன்—அஹங்காரம் கடந்தவனென்றுமுள்ள பரிபூர்ண ப்ரம்மரூபன்.

(15) அனாதியாய் அவித்தையின் சம்பந்தத்தால் உலகத்திற்குக் காரணனெனப்படுவேன்.

(16) வித்தையெனப்படும் முக்குணமயமான பரிணாமிப் பொருள் அநிர்வாச்யம். (இத்தன்மைத்தெனத் துணியப்படாநிலையுள்ளது.)

(17) யானாகவதிட்டானத்திற்றானே அது உலகரூபமாம்.

(18) இப்பியில் வெள்ளிபோலும். கயிற்றில் பாம்புபோலுமாம்.

(19) சொற்பனத்தில் இவ்வுலகெலாம் எப்படிச் சைதன்யமாத்திரையில் உள்ளதோ. அப்படியே சமஸ்தவுலகங்களும் என்னிடம் உண்டாய் வளர்ந்தழிகின்றன.

(20) பற்பலவவித்யா சக்திகளுடன் கூடி ஜீவனாயிருப்பவன் யானே.

[21] எப்படிக் கண்ணாடியின் கண்ணுள்ள அழுக்கு முகத்திற்றோன்றுமோ, அங்ஙனமே அந்தக்கரணத்துள்ள குறைகள் ஆன்மாவிற்றோன்றுகின்றது.

[22] அந்தக்கரணத்தும் ஆத்துமாக்களுக்கு ஒன்றினொன்றத்தியாஸத்தால் ஆன்மாவும் துயரமும் பெறுவான்போலும்.

[23] உவர்நிலத்தில் கதிரவன் கிரணங்களே ஜலம்போற் காணப்படுகின்றன. அவை தாபம் செய்வனவே யன்றிக் குளிர்ச்சியுள்ள தண்ணீராகா - அங்ஙனம் தோன்றுவது மயக்கமுள்ளார்க்கே.

[24] அங்ஙனமே ஆன்மாவும் இச்சரீரங்களில் கர்த்திருத்துவாதி தருமங்களுள்ளவன்போல் விசாரஹீனர்க்குத்தோற்றுவான்.

[25] குடத்தையெடுத்துச் சென்றால் அதனுள்ளடங்கிய வாகாசமும் நடப்பதாய்த் தோன்றுவதுபோலவே லிங்கதேகம் நிகழ்த்தும் தொழிலெல்லாம் ஆன்மா விடந்தோன்றும்'

[26] சலனமற்ற பரிபூரணன் நடப்பதா யுபசரிக்கப்படுவான்.

[27] இந்த லிங்கசரீரம் மோக்ஷம் வரைத்துலையாது.

[28] ஆன்மஞானத்தால் இந்த லிங்க சரீரம் தனது மூலகாரணாவித்தையுடனும் ஸ்தூலசூக்ஷ்ம சரீரங்களுடனும் நசித்தழி.

[29] ஆன்மசொரூபமாத்திரமாய் சேடிப்பதே முக்தியாம்-

[30] குடம்பிறந்தால் குடாகாயம் உண்டாயதுபோல.

[31] குடம் உடைந்தால் ஆகாயந்தானே எஞ்சுவதுபோல.

[32] போக்குவரவுள்ளவனாகக்கூடஸ்தன்காணப்படுவான்.

[33] எவன் சுத்தப் பிரமத்தையறிந்தவன் அவன் எந்த லோகங்களுக்கும் எங்கும் போவதில்லை.

[34] நீரிலிட்டு வைத்த உப்புப்போல அவன் பிராணாதிகள் இங்கே லயிக்கின்றன.

[35] சொப்பனத்தில் கண்ட சிருஷ்டி விழித்தவனுக்கொழிவதுபோல ப்ரம்மஞ்ஞானிகளுக்கு இவ்வுலகமும் ஒழியும்.

[36] அவன் பரஞ்சோதியும் அத்துவிதகேவல ப்ரம்மமுமாவான்.

[37] ஆன்மசொரூபமாத்திரையாய் நிற்பதேமுக்தியாம்.

[38] ப்ரம்மம் சத்தியமும் ஞானமயமும் ஆனந்தமயமும் கேவலமுமாய் உள்ளதும் எல்லாத்தருமங்களுமற்றதும் மனோவாக்குக்களுக்கெட்டாததும். ஸஜாதிவிஜாதி பேதபதார்த்தம் பெறாததுமாம்.

[39] தன்னிலும் வேறானஎப்பொருளுமற்றதாகவே, அது அத்துவிதமெனப்பட்டதாம்.

[40] சராசரப்பிரபஞ்சமெல்லாம் என்னிடத்தே கரணப்படுவது·

(41) ஆகாயத்தில் கந்தர்வநகரம் காணப்பட்டுமறைவதுபோலவே (உலகமாம்) .

(42) அனாதியவித்தையினால் எல்லாம் என்னிடமே கர்ப்பிதமாம்

(43) எனது சொரூபஞானத்தால் எக்காலம் அவித்தைஒழியும், அன்றுள்ளவன் மனோவாக்குகளுக்கெட்டாத னானே.

(44) அனாதிகாலந்தொடங்கிவரும் கருமங்கள் அனேகமாயிருப்பினும் அவை ஞானத்தாலேயொழியுமன்றி வேறு சதகோடி கன்மங்களாலொழியாவாம்.

[45] ஸகுணோபாஸனையால் சித்தத்தை ஏகாக்ரப்படுத்திக் கூர்மம் கூறியதுபோல.

[46] 'ஸ்தூலாருந்ததி நியாயத்தால்' அங்கு சித்தத்தைச்செலுத்தவேண்டும்.

[47] ஆன்மாவுக்குக் குடத்துள் உள்ள ஆகாயத்தைப்போல விகாரம் ஏதுமில்லையென்பன.

இவற்றைப் பார்க்கும் அறிவுள்ளார், ஸ்ரீ ஜகத்குருநாதன் உபநிடதங்களுக்குப் பொருட்படுத்தவேண்டி எடுத்தாண்ட திருட்டாந்தங்கள் ஏதேனும் தானுகக் கற்பித்ததல்லவென் றும், அவை வியாஸாதிகளால் எடுத்துக் கூறப்பட்டனவையே என்றும் தெற்றெனவறிவார். ஆயினும் இன்னவினுவதா ரசைவாசாரிய விதண்டாவாதியார் மனக்கொதிப்புற்று மீண் டும் பெரியோரைப் பழித்த பாவத்துக்கிலக்காய் பைரவயா தனைக் காளாகாதொழியவேண்டி சிறிதிடையேசொல்வோம். ஓ ஐயரே! நீர்கொண்டபடி ஸ்ரீலோக குருஸ்வாமிகள்தான், கூடஸ்தன் கானற்ஜலம் ரஜ்ஜுஸர்ப்பம் முதலிய பலதிரு ட்டாந்தங்களையும் சொற்களையும் உமது கனவிற்கண்ட வை திக பாசுபத உபநிடதங்களுக்குப் பொருளுரைக்கும் இடம் தமது சாஸ்திரங்களினின்றுசேர்த்தாரோ, அல்லதுஸ்ரீவியா ஸராதிகளும் அம்மோசஞ் செய்தாரோ? புராணங்கள் அநு திகளாகவே ஸ்ரீபரமேசுவரன் அகஸ்தியர் முதலிய பர குருமூர்த்திகளும் செய்த புறட்டோஇது? ஸ்ரீஜைகஷவ்யமா முனிவர் ஸ்பஷ்டமாய் ஸ்ரீ சிவரகசியத்தில் மூன்றும் அம்ச த்தில் செய்த அத்துவித சித்தாந்த விஜயத்துவஜமும் ரிபு கீதையும்தான் புறட்டே? அந்தோ! பண்டிதமணி! விர ஜாதீகைஷயைத் தாந்திரிகள்பாற்படுத்தவேண்டி வைதிகர் பொக்கிஷமாய ஸ்ரீசிவகீதையில் நீவிர் மெள்ள நுழைந்து இரண்டொரு வசனங்களை உமக்குச் சாதகப்போலிகளாகக் கண்டீரே. அப்பொழுது உமக்கு இவையெல்லாம் கண்ணிற் படவில்லையோ? இதோ அவற்றின் சொந்தக்கார ராய யாம் நன்றாய் எமது சித்தாந்த ரத்தினங்கள் வைத்த பேழையாய ஸ்ரீசிவகீதையைத் துறந் துமக்குக் காட்டினோம். பாரும்! நீர் கருதியவிவேக்கில் நுழைந்து இடற்பட்ட விஷ யமதில் உள்ளதா? நீர் கண்டு வெகுண்டும் வெறுண்டும் ஓட க்கூடியதும் ஸ்ரீலோககுருக்கள் கையாடியதுமான வசனர த்தினங்கள் அங்குளவா பாரும்! மேற்கண்ட வசனங்கள் 47. அவற்றுள் 6, 9, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 30, 31, 32, 35, 36, 41, 42, 47, இவைகள், ப்ரதிபிம்பம், சுக்திரஜதம், அதிட்டானம், கயிற்றிற்பாம்பு, சொப்பனவுலகம், கண்ணுடி அழுக்கு, ஒன்றிலொன்றத்யாஸம், கானற்சலம், கடாகா சம், கந்தர்வநகரம், அவித்யாகற்பனம், கூடஸ்தன், முதலிய சகலாத்துவிதி விவகாரங்களையும் ஒருங்கு சேர்த்தன. நீர் காணும் கனவையும் பொய்யெனக்காட்டியொழித்தன. இஃ தன்றி அத்துவிதபாஷ்யக்காரர்கொண்ட எல்லாத்திருட்டா ந்தங்களும் உபந்யாசங்களும் உபபிருங்கணங்களைக்கொண் டே அநுசரிக்கப்பட்டனவாயினும் அவற்றைப் பிரதிவாதி களிடம் சொன்னல்—

ந்யாயெநவ்யுத்பாத்ய நம்தஷாமாஷீக்ஷ்தம்விநா
நஶ்ராத்தேஷ்வ வாக்ஷ்நாஙவவ்யூஹணமளரவாக்ஷ ||

நியாயவிரோதப் போலிகளைக் காட்டி விதண்டாவாதம் செய்யும் அற்ப புத்திகள் வாத அநியாயங்கள், அநியாயங் கள்தாமென நாட்டாதவரை, உபபிருங்கணங்களின் பெரு மையால் மட்டில் ஒழிந்திடாதென்று ஸ்ரீசிவதத்துவவிவே கத்தில் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதரவர்கள் அருளிச்செய்தவாறு உப யோகமற்றிடுமாகையாலும் பூர்வாசாரிய சம்பிரதாயம் வாத ப்போரில் நியாயாஸ்திரப் பிரயஸ்திரங்களால் வாதிகளைவெல்வ தேயன்றி அச்சமயம் புராணகதா புண்யோபதேசஞ் செய் வதில்லையாதலாலும் ஸ்ரீலோக குருமூர்த்திகள் மூல புராண ங்களை எங்குமெடுத்துக்காட்டாது நியாயவழியே சொல்வா ராயினர். அவ்வனமே ஸ்ரீகண்டயோகிகளும் ஸ்ரீஹரதத்தா சாரியரும் ஸ்ரீமதப்பய தீக்ஷித்சுவாமிகள் முதலிய சித்தா ந்தக் கிரந்தகர்த்தர்களும் நிரூபித்தனர். வேத ங்களே சீடர்மனத்துதிக்கும் சங்கைகளை நியாயங்கொண் டும் திருட்டாந்தங்கொண்டும் களைவதே நியாயமான வழி யெனக்காட்டி உலகத்தாரை அனுக்கிரகிக்கவேண்டி ஒவ் வொரு உபநிடதத்திலும் சங்கிதையிலும் குருசிஷ்ய சம்வா தம் திருஷ்டாந்தங்கள் பல நியாயங்கள் எடுத் துரைக்கப் பட்டன. அதுமட்டோ! தர்சனஸ்தாபனுசாரியரானசூத்திரக் கார்களும்ஒவ்வொரு சாஸ்திரங்களிலும் சூத்திரங்களில் பல லோகநியாயங்களையும்யுக்திகளையும் அனுபவத்தையுமே பிரமா ணமாகக்கொண்டுசித்தாந்தங்களைநாட்டுவோராயினர். ஸ்ரீஜைமி னிகபிலர் பதஞ்சலி காணுதர் கௌதமர் சாண்டில்யர் ஸ்ரீமத் வேதவ்யாஸர் ஸ்ரீபாணினி முதலிய மகரிஷிகள் அருளியசூத் திரங்கள் யாவையும் புராணவசனங்களை நேரில் உதகரிப் பதில்லையாயினும் அப்புராணங்களுள் நிரூபிக்கப்பட்டவிஷ யங்களையே நியாயானுபவாதிகளைக் கொண்டும் நாட்டுகி ன்றனன். இஃதிம்மட்டில் நிற்க.

இவ் வையர் வாயும் மனமுங் கூசாது சங்கரநிந்தை செய்பவராய் ஏதோ மாயாவாதோபநிடதங்களி லுள்ளவற் றை அவர் பாசுபதோபநிடதங்களிற் புகட்டினுரென்றன ரே. அதனுற் குற்றமென்ன? சர்வவேதாந்தப் பிரதயிய மென்று தொடங்கிய சூத்திரத்தில் ஆசிரியர் ஸ்ரீகண்டாதி சர்வ பாஷ்யக்காரர்களும் ஒருங்கு சேர்ந்து வேதாங்கங்களை யெல்லாம் பரஸ்பரம் விரோதிக்காதவழியே பொருட்படு த்தவேண்டுமென்றனரே. அஃதிவர்க் கெட்டிலர்போலும்.

இன்னும் வரும்.